

Arrest

nr. 188 191 van 9 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn en X, als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat R. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2000 diende verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in.

Op 29 december 2000 nam het bestuur een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving (bijlage 25*bis*).

Op 30 januari 2001 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Duitse autoriteiten.

Verzoeker meldde zich terug aan op het Belgisch grondgebied, waarna een overnameverzoek werd gericht aan de Duitse autoriteiten op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening), die zich op 21 juni 2001 akkoord verklaarden met de overname.

Op 21 juli 2001 werd verzoeker overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

Op 8 december 2011 diende verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat verzoeker op 28 januari 2010 in Italië een asielaanvraag indiende.

Op 10 januari 2012 kreeg verzoeker een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats uitgevaardigd (bijlage 39ter).

Op 26 januari 2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten. Daar zij dit verzoek niet binnen de termijn voorzien in de Dublin III Verordening beantwoordden, werden zij verantwoordelijk geacht voor de overname van verzoeker.

Op 8 februari 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op diezelfde dag werd tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats uitgevaardigd.

Op 9 februari 2012 stemden de Italiaanse autoriteiten alsnog in met de overdracht van verzoeker.

Op 22 februari 2012 werd een vordering tot heropsluiting uitgevaardigd daar verzoeker zich verzette tegen de overdracht naar Italië voorzien op diezelfde dag.

Bij arrest nummer 75 819 van 27 februari 2012 schorste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) de beslissing van 8 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 februari 2012 werd verzoeker vrijgelaten uit het gesloten centrum.

Tegen het arrest nummer 75 819 van 27 februari 2012 werd door de Belgische staat cassatieberoep aangetekend. De Raad van State verklaarde dat beroep bij beschikking nr. 8.309 van 4 april 2012 niet toelaatbaar.

Op 28 maart 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 4 juni 2012 verklaarde de gemachtigde die aanvraag onontvankelijk.

Bij arresten nummers 95 729 en 95 730 van 24 januari 2013 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 8 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 maart 2013 beval de gemachtigde verzoeker diezelfde dag het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Hiertegen stelde verzoeker een beroep in bij de Raad (RvV X).

Op 13 augustus 2013 diende verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in.

Op 31 januari 2014 weigerde het CGVS de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 10 februari 2014 beval de gemachtigde het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (bijlage 13^{quinquies}). Hiertegen stelde de verzoeker een beroep in bij de Raad, die dat beroep bij arrest nummer 139 089 van 24 februari 2015 verwierp.

Bij arrest nummer 125 825 van 19 juni 2014 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 29 juli 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van Mw. O.B. en de kinderen M.P.B. en L.A.B. Tegen deze beslissing dienden Mw. O.B. en verzoeker -enkel als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen- een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 146 369 van 26 mei 2015 verwierp de Raad het beroep.

Op 29 augustus 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 september 2014 werd te Antwerpen, onder een bijlage 3, een attest van inontvangstneming afgeleverd.

Het bestuur verklaarde die aanvraag van 26 januari 2015 zonder voorwerp. Hiertegen stelde de verzoeker een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer X.

Het bestuur beval verzoeker op 26 januari 2015 het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Hiertegen stelde verzoeker een beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer X (bijlage 13).

Op 20 mei 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten aan Mw. O.B. Tegen deze beslissing diende Mw. O.B. een beroep in bij de Raad. De Raad verwierp het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, maar vernietigde het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van een onregelmatigheid in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Op 9 september 2016 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Het bestuur beval verzoeker diezelfde dag het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: D..

voornaam: M.

geboortedatum: [...]1978

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Siërra Leone

In voorkomend geval, ALIAS: B. M. ([...]1985)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te uiterlijk op 09/10/2016.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26/01/2015 dat hem betekend werd op 02/02/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Aanwezigheid van O. B. ([...]1982) en S. D. ([...]2015) op het grondgebied van België.

Preventieve maatregelen

~~in uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:~~

~~– zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt~~

~~– een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring geven bij de Deposito en Consignatiekas,~~

~~– en / of,~~

~~– een kopie van identiteitsdocumenten overhandigen.~~

REDEN VAN DE BESLISSING:”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14, § 3, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Tegenpartij stelt dat er een risico op onderduiken zou bestaan.

Uit het verloop van de feiten voorafgaand aan de betekening aan verzoeker van de bestreden beslissing zelf blijkt dat dit risico niet bestaat.

Tegenpartij kent het adres van verzoeker, zijnde (...) te Mortsel. Verzoeker geniet materiële hulp van CARITAS en zijn verblijfsadres is dus gekend door de Belgische Staat.

Verzoeker ontving een oproeping van de politie voor een gehoor inzake de erkenning van D. F. en heeft zich vrijwillig bij de politiediensten aangeboden (stuk 10). Dit verhoor is doorgegaan (stuk 11). Op het einde van dit verhoor werd verzoeker administratief aangehouden en wordt hem de bestreden beslissing betekend.

De politieagent die de bestreden beslissing betekend aan verzoeker is tevens de man die verzoeker verhoord heeft, m.n. J. P., inspecteur.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt duidelijk dat er geen risico bestaat op onderduiking. Hij meldt zich vrijwillig aan bij de politiediensten na de ontvangst van een brief houdende een oproeping.

Tegenpartij stelt dan ook duidelijk onterecht dat er een dergelijk risico zou bestaan.

Alleszins dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet aangeeft om welke reden tegenpartij meent dat dit risico zou bestaan. Het feit dat verzoeker in België thans in onwettig verblijf is, volstaat niet om te besluiten dat er een dergelijk risico zou bestaan.

Tegenpartij stelt tevens onterecht dat verzoeker geen gevolg zou gegeven hebben aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft elk bevel telkens aangevochten voor uw Raad en heeft

er dus een gevolg aan gegeven. Met rede, nu vaststaat dat uw Raad in het verleden één bevel in uiterst dringende noodzakelijk heeft geschorst.

Voor zover de bestreden beslissing verzoeker enerzijds geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent, en anderzijds beveelt om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 09.10.2016, oftewel binnen een termijn van 30 dagen, is de motivering van de beslissing tegenstrijdig.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/14, §3, 1° en 4° Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.”

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 74/14, § 3, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing enerzijds geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent, en anderzijds beveelt om het grondgebied te verlaten na dertig dagen. Hij meent bijgevolg dat de beslissing tegenstrijdig is. Verder betwist verzoeker dat er een risico is op onderduiken en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel.

Verweerder antwoordt in de nota dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verzoeker uiterlijk op 9 oktober 2016 het grondgebied dient te verlaten. Verzoeker zou volgens de nota derhalve 30 dagen de tijd hebben gehad om het grondgebied te verlaten zodanig dat de motieven die betrekking hebben op de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 4° als overtollig zouden moeten worden beschouwd. Verweerder stelt zich eveneens de vraag naar het actueel belang nu de termijn voor vrijwillig vertrek reeds is overschreden en hij gedurende de periode van dertig dagen niet op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Verweerder verwijst hierbij ter illustratie naar een arrest van de Raad.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven [...]”

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“§1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2 Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of; 5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of; 6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit voormelde wetsbepalingen blijkt aldus dat een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een termijn inzake de vrijwillige uitvoering ervan door de vreemdeling dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Artikel 74/14, § 3, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat in deze gevallen “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” wordt opgelegd. Hieruit volgt dat verweerder de keuze heeft een termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, gaande van een termijn van dertig dagen, tot minder dan zeven dagen tot nul dagen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat een beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere. Indien aldus komt vast te staan dat de beslissing inzake de bepaling van de termijn voor vrijwillig vertrek op onwettige wijze is tot stand gekomen, dient het gehele bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.

De Raad moet met verzoeker vaststellen dat de bestreden beslissing enerzijds bepaalt: “*uiterlijk op 09/10/2016*” dat betekent dat verzoeker 30 dagen krijgt, en anderzijds bepaalt:

“Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26/01/2015 dat hem betekend werd op 02/02/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.” Hetgeen betekent dat verzoeker 0 dagen krijgt voor zijn vertrek.

De Raad kan het verweer niet aannemen als zou hieruit “duidelijk” blijken dat verzoeker 30 dagen krijgt en de uitgebreide motieven aangaande de rechtsgrond voor het afzien van de termijn van 30 dagen en het terugbrengen op 0 dagen, “overtollig” zouden zijn. Ter zitting bevestigt verweerder niet dat het enkel om een termijn van dertig dagen zou gaan, maar stelt hij dat zowel de termijn van 0 dagen als de termijn van 30 dagen reeds voorbij zijn en dat het motief dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel blijft staan. Uit dit betoog leidt de Raad af dat verweerder ter zitting niet bevestigt dat het duidelijk om een termijn van dertig dagen gaat en de overige motieven aangaande de afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek “overtollig” zouden zijn. Integendeel, verweerder bevestigt het motief dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel dat juist enkel relevant is, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, voor de afwezigheid van termijn.

Het betoog dat ook de termijn van dertig dagen is verstreken, volstaat niet om verzoeker zijn belang bij zijn grief te ontnemen. Verweerder gaat er in deze aan voorbij dat de afwezigheid van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet louter gevolgen heeft inzake de bescherming tegen gedwongen verwijdering, doch tevens andere verblijfsrechtelijke gevolgen met zich meebrengt. Zo vormt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet immers een grondslag voor het opleggen van een inreisverbod. Verzoekers belang kan *in casu* dan ook niet worden teruggebracht tot de loutere bescherming tegen gedwongen verwijdering, doch vindt tevens een grondslag in de mogelijkheid van verweerder om hierop een inreisverbod te enten. Hieruit volgt dan ook dat de verwijzing die verweerder heeft gedaan in de nota naar een arrest van de Raad niet dienstig is nu beide bestreden bevelen niet vergelijkbaar zijn. In de zaak waarnaar verweerder verwijst was immers de termijn teruggebracht naar zeven dagen. Een termijn van zeven dagen kan echter geen grond vormen voor het stellen van een inreisverbod. Bovendien was het bevel in het arrest waarnaar in de nota wordt verwezen ook niet tegenstrijdig gemotiveerd aangaande de termijn, zoals dit thans kennelijk het geval is. In het licht hiervan meent de Raad dan ook dat verzoeker nog steeds een actueel belang bij zijn grief kan laten gelden.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 9 september 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES